

Uus lastemuusikal "Puhh" esietend

26. märtsil esietendub Estonia Teatris lastemuusikal "Puhh" A. A. Milne'i raamatu "Winnie Puhh" järgi.

Muusika: Tõnu Raadik.

Libreto: Villu Kängur.

Lavastaja ja koreograaf: Mait Agu.

Dirigent: Andres Heinapuu.

Kunstnik: Riina Vanhanen.

Osades: karupoeg Puhh — Tõnu Kark või Villu Valdma, Christopher Robin — Tanel Toom või Kaspar Jürgens või Karl Sults, Notsu — Helgi Sallo või Meeli Tammu, Jännes — Katrin Karisma või Sirje Puura, Tiiger — Tõnu Kilgas või Alar Haak, Iiah — Jüri Aarma või Mati Vaikmaa, Öökull — Tiit Tralla või Rostislav Gurjev, Ruu — Jaak Põldma või Raivo Ilmsalu või Mart Kangro või Kristjan Kurm.

Eestimaal lavastatakse päris palju muusikale?

Mait Agu: Muusikal on tõepoolest kuum teema. Iga teater arvab, et turumajanduse oludes peab muusikal kavas olema, et — publikut liigi meelitada.

Kes on muusikali näitleja?

Kõigepealt peab muusikali artist valdama kolme põhielementi — näitlejameisterlikkust, valitsema oma häält ja keha. Kui veidi tagasi mõelda, siis oleme muusikalides näinud Ülle Ullat, kes tuli sellesse žanrisse liikumiskooliga, lisades sinna juurde muud elemendid, ja oli väga hea artist. Osa inimesi on tulnud näitlemise poolelt — Helgi Sallo, Katrin Karisma. Kolmas võimalus — ennekõike Georg Ots ja tema "Mees La Manchast" ning see meenub siiani värinaga.

Arvan, et kui muusikalil leidub Eestis turgu, siis on viimane aeg hakata selleks artiste koolitama —

Karupoeg Puhh ja Christopher Robin lastemuusikali proovil.

Fotod: Harri Rospu

siin peaks küll Eesti riik käe alla panema. Tuleb saata Läände õppi-ma andekaid noori, aga ka pedagooge, kes pärast tagasitulekut looksid õppesüsteemi ka Eestis. Arvan, et ei ole otstarbekas kasutada välislektoreid, kes ei saa aru meile omasest "labajalavalsist".

Kasutate sõna "artist", mida meil üldiselt russitsismiks peetakse.

Sõna "muusikal" ju kõlbab? Maakera ei pöördu itta, kui kasutame sõna "artist", vaid ikka läände. See on ju kõige üldisem mõiste: näitleja näitleb, laulja laulab, tantsija tantsib, artist aga teeb kõike koos.

Puhh — meile nii omaseks saanu. Arvan, et paljud inimesed võivad ennast Puhhi-usuliseks nimetada.

Inimesel on lihtne elada ja töötada, kui ta usub millessegi. Mina usun Robert Coheni raamatusse "Näitlemisvägi". Ameerika teatriprofessor ütleb, et iga inimene peab ennast väga omapäraseks isiksu-

seks. Aga tegelikult on just neid omadusi, mis meid sarnastavad, väga palju. Kõik me vajame turvatunnet, teisi enda ümber. Selle poolest ei erine inimene muust elavast. Kui on hirm, püüab ka loom väiksemaks muutuda, loomade vahel on magnetism jne. Loomades on nii palju inimlikku. "Puhhis" on sõbralik pere, kus üksteist arvestatakse, samal ajal otsitakse liidrit, on väikesed nügimised. Aga piirsituatsioonis, siis, kui keegi hakkab sellest väikesest seltskonnast ära minema, ollakse üksmeelsed. Kui ühte ruumi on sattunud kokku kümme inimest, siis võib üsna kergesti leida, kes sarnaneb Jänese, kes Puhhi Notsu või Iiahiga. Ja kes Öökulliga — mina olen väga tark, polegi tähtis, kas keegi mind kuulab, peasi et ma saaksin rääkida.

"Puhhiga" alustasite n.-õ. nulist — oli vaid Milne'i raamat.

Kui Estonia Teater tuli välja mõttega anda mulle esimest korda elus võimalus muusikali lavastada,

dub Estonia Teatris

oli teada juba helilooja Tõnu Raadik, libretist Villu Kangur ja kunstnik Riina Vanhanen. Idee pärines Neeme Kuningalt, kelle alglibretost küll palju järele ei jäänud. Milne'i raamat on huvitav kui muinasjutt, millest võib lugeda igal õhtul ühe loo. Tegijate ees seisis küsimus, kuidas sulatada raamatu peatükid tervikuks, kaheks vaatuseks. Et oleks parajalt põnevust, mida XX sajandi lõpp vajab. Mõnus on, et kõik lood lõpevad õnnelikult. Kui loomad jänni jäävad, toimib *deus ex machina* — hüütakse: "Christopher Robin!" —, ja kõik probleemid saavad lahendatud. Robin on ju laps, aga käitub loomade suhtes nagu isa või ema, kes alati väljapääsu leiab.

Kui palju te helilooja-libretistiga koos töötasite?

Kvartett helilooja—libretist—kunstnik—lavastaja oli kogu aja napidi koos. Püüdsime leida nippi, millega last huviga lava küljes hoida. Me ei saa kasutada pöördlava ega erilisi tehnilisi imesid. Nii leidsimegi vormi, kus loomad tulevad järjest. Aga sellel on oma puudused, näiteks Tiigri roll avaneb vähe. Lavastuses on väike laps — Christopher Robin, kes elustab kogu loo, kõik loomad. Aga laps elustab neid oma silmadega: nad on erksad ja hästi värvilised. Samamoodi on karakteritega. Laps ei hakka ju armastama rumalat karu. Kutsume selle tüki kaudu tegutsema: Puhhi ootavad mesilased, jäljed, Iiahi saba...

Karidest pole arvatavasti puudust olnud.

Juba see oli risk, et "Puhh" on lavastajal esimene lavastus, heliloojal esimene muusikal, Villu Kangrul esimene suur tükk. Ja veel, lavastaja ei dirigeeri ju igaõhtust etendust. Sellele, mis me proovis teeme, ehitatakse peale kostüüm, raadiomikrofonid, dekoratsioon, valgus — ma ei tea, kui palju selle

Lavastaja Mait Agu ja dirigent Andres Heinapuu.

kõige all säilib proovides tehtust.

Kas see muusikal võiks minna Broadway'le?

Võiks ehk minna, aga ma ei tea, kuidas maailma tippmuusikalid sünnivad. Kas see versioon, mida meie teame "Kabareest", "West Side Storyst", on esimene või on tehtud etenduste käigus muudatuksi. Pilt või raamat on lõpetatud, aga iga etendus sünnib igal õhtul uuesti. "Puhhiga" peaks töö jätkuma, sest alles publiku najal näeme, mis hakkab mängima ja mis mitte.

"Pipi Pikksukk" oli laval 25 aastat.

Christopher Robini osatäitjale korraldasime konkursi, kuhu tuli lapsi muusikaklassidest, poistekooridest. Kui meil niisama hästi läheb kui Pipil, siis saavad poisid, kes praegu Christopher Robinit mängivad, tulla seda vaatama ka oma lastega.

Vahendanud
MARE PÖLDMÄE